

באר הגולה
ב שז צמחה
ג הדח"ש והמקד'
והג"מ

ערומה כדלעיל סי' ע"ד: ב ישער של אשה שדרכה לכסותו אסור לקרות כנגדו: הגה אפי' אשתו.
אבל בתולדות שדרכן לילך פרועות הראש מותר: הגה וכ"כ השערות של נשים שרגילין ללכת מחוץ
למתן (צ"י צמס הרשב"א) וכ"כ שער נכרית אפי' דרכה לכסות, הגהת אלפסי החדשים:
יש

בף החיים

הערות ממש גם אשה באשה אסור ללא עדיף מערות
עלמה וכדמשמע מלבוש אלא דבשאר מקומות המכוסים
קאמר דמותר אשה באשה משום דבזה גם איש באיש
מותר גם כבר פירשתי שגם הרא"ש לא עלה על דעתו
לאסור אשה באשה והוא ברור הלכך למעשה עכ"ל.

וכיכ המאמר אוח ג' דמוכה בהדיא מדברי מרן ז"ל
בצ"י דס"ל דבין לבראש בין לרשב"א ז"ל אין איסור
אלא לאנשים משום דאיכא הרהור אבל לא לאשה אחרת
דמותר לאשה לקרות ק"ש ולהחפול כנגד עפח מגולה
שבאשה אחרת דליכא הרהור יעו"ש. ודלא כמי' סופ"ל
או' ב'. וכ"פ ר"ז אוח ב'. קילור ש"ע סי' ה' אוח ע"ז. בן
א"ח אוח פ"י ומ"ש שם הבן א"ח יש מי שאוסר גם לאשה
לקרות וכו' כנגד אשה אחרת ערומה נראה דר"ל מפני שאין
פניה שלמטה מכוסין אבל אם אין פניה שלמטה נראה
מותר לקרות ולהחפול כנגד אשה אחרת וכמ"ש ר"ז שם:

(יב) **שם** צמחה. כדלעיל סי' ע"ד. סעי' ד' צמחה. ועיין
בדבריו לשם צמ"ד;

(ג) **סעי'** ב' שער של אשה וכו'. שער של ערוה של איש
יולא דרך סבג מותר, ברכות דכ"ד ע"א.
מ"ח סק"ב. א"ר אוח ד' ברכ"י אוח א'. ר"ז אוח ה', אבל
הכוס הוס בכלל ערוה, פרמ"ג א"ח אוח ב'. בן א"ח פ' בא
אוח ג', ועיין לעיל סי' ע"ד אוח כ"א:

(ד) **שם** שדרכה לכסותו אסור לקרות כנגדו, ואפי'
בצ"י כחז דטיב לזכר לכתחלה ממראית שער
ומשמיעה קול זמר אישה בשעה ק"ש והכל בש"ע כחז
לאסיר בשער ויש ליזכר משמיעה קול נראה דחזר בו
בש"ע ואסר בשער מפני שהרא"ש והטור אסרי בהדיא
בשער לא בן ה"פ וסרמב"ם רק השמיעוהו אבל בשמיעה
קול דגם הרא"ש כחז אינו אלא דאסור לשמוע ולא
לענין ק"ש והטור לא כתב לאסיר ע"כ כחז בש"ע יש
ליזכר כמ"ש בצ"י ולא חזר בו מזו, ועיין צ"י וצ"ח וד"ק.
ועיין מ"ש בסרכ"י אוח ב':

(ו) **שם** הנסה, אפילו אשתו, כחז שצמ"ג צמחה
אוח ב' מדברי רבנו הטור וב"י ז"ל צמ'
הקלר מוכח דבשער דוקא באשה אחרת אסור לקרות
כנגד אבל באשתו שרי אבל צמ' המפה כחז דאפילו
באשתו אסור עכ"ל, ולא ידעתי מאין יצא לו חוכמה זו
ואי משום שלא זכרו אשתו הלא כבר אמרו בשפח מגולה
אפילו היא אשתו ומינה אל השאר ואי משום שהזכירה
מור"ם ז"ל הוא כי בן דרכו לפעמים מבאר וגם לא
ראיתי לאחד מן האחרונים שחולק בזה בין אשתו לאחרת
אלא יחד כולם עונים ואומרים ואפילו היא אשתו הלא
המה, לבוש, פרישה אוח ה', סו"ב במק"ח אוח א', ר"ז
אוח ד', סי' צ"ע צדיקי ק"ש דערביה אוח ע"ז. חס"ל
אוח ו', קילור ש"ע סי' ה' אוח ע"ז, בין א"ח פ' בא
אוח י"ב, וכ"כ סרז ח"א בכלל ד' אוח ז' כל מה
שנקרא

עכ"ל. וכצ"ח שצמ"ג הנצ"י אוח ב' וכ"מ מסחמיות דברי
מרן ז"ל שכחז דאסור לקרות ק"ש כנגד משמע דאין
חילוק אם מסחכל או לא, וכ"כ ח"א סס אוח ב' וכן עיקר.
ועיין לקמן אוח כ"ז:

(ח) **שם** אסיר לקרות ק"ש כנגדו. ואסור לקרות כמלא
עיניו. ח"א סס:

(ט) **שם** אסור לקרות ק"ש כנגדו. אפי' דלענין ד"ח
לא נקרא ערוה א"כ מגולה עפח סיינו כשאינו
מסחכל צמ' אבל לסחכל באשה אפי' באמצע שדרך להיות
מגולה כיון שמסחכל צמ' לכוונה צלחו דלא חתורו אחרי
עיניכם וגדול עונשו מאד עד שאמרו אפילו יש בידו חורב
ומע"ט לא ינקה מדינה של גניבה. ח"א סס אוח ד' ועיין
ש"ע אפי' סי' כ"א סעי' א':

(י) **שם** סנהה, וי"ח דוקא באשתו אבל באשה אחרת אפי'
פחות מטפח וכו' מדכתב וי"ח משמע אבל לדעה
מרן ז"ל אין חילוק בין אשתו לאשה אחרת ואינו אסור
אלא בעפח. וכ"כ ס"ח דלא ק"ל הכי אלא ככל הפוסקים
דדוקא בעפח אסור והיינו טעמא דוקא במקום חורפה לא
כיו פחות מטפח יעו"ש ועו"ש עוד שכחז דגם מור"ם ז"ל
שכחז זה צמחה סובר דלא ק"ל הכי יעו"ש והצ"ח א"ר
אוח א' ועו"ש מ"ש על דברי שצמ"ג ועו"ח יעו"ש וכן
נראה דעה הלבוש דלא ק"ל הכי מדמשמע זה סיי"א וכי
דעה סלי"ח פ' מי שמיתו או' קט"ו. ועיין מ"ז אוח א' וכן
דעה המאמר אוח ב' יעו"ש, וכ"כ ר"ז או' א' על י"ח זכ
דאין דבריהם עיקר ועיין מחה"ש אוח א' מיכו ספר"ח
או' א' החזיק בדבריו סיי"א זה יעו"ש, ועיין כ"א כלל ד'
אוח א' וע"כ יש להחמיר היכא דאפשר, וכ"כ סרז בן א"ח פ' בא
אוח ח', וכן מה שנסחפק החס"ל או' ח' בעפח מגולה באשה
אם ס"ח צמחה כחז בן א"ח סס ד"ח להחמיר היכא דאפשר:

(יא) **שם** צמחה. ונראה מדברי הרא"ש דעפח באשה
ערוה אפילו לאשה אחרת וכו'. אבל הרשב"א כחז גבי
שוק באשה ערוה דוקא לאחרים ולאנשים משום הרהור
אבל לעלמה לא דהא קחני האשה יושבת וקולה לס חלחה
עכ"ל והצ"ח צ"י, מדקאמר דוקא ולאנשים משום הרהור
משמע אבל לאשה אחרת כל שהוא משום הרהור כגון עפח
מגולה או שער וזמר ליכא איסורא לקרות כנגדו. וכ"כ דעה
מרן ז"ל מדלא כחז זה בש"ע. וכ"כ דעה הלבוש מדלא כחז
זה כדרכו לכתוב דברי רבו מור"ם ז"ל, וכן הסכים ספר"ח
אוח א'. וכ"כ סעי' אוח ג'. ומ"ש סמ"מ פ' מי שמחו
סי' ל"ז אוח ס' על דברי הרשב"א הו' שנראה מדבריו
שהאשה אינה באשרה צראיית ערוה אחרת וכו' הוא תמוה
שכרי הרשב"א ז"ל לא דבר על הערוה ממש אלא על מקום
כגלוי שיש בו הרהור שהוא משום ערוה ע"ז אמר
שאינו אסור באחרת אבל כנגד הערוה ממש י"ל דמודה
דאסור אפילו באחרת. אח"כ ראיתי בא"ר אוח ג' שגי' כ
חמה על דברי סמ"מ ה"ז וכחז וז"ל דוודאי לראות

ג דיש ליהדר משמיעת קול זמר אשה בשעת ק"ש: הגה ואפילו באשתו אבל קול הרגול זו אינו
רמרכי בש"כינו
האיושאל פוסקים
ערור

בף החיים

שער ראשה. לבוש ר"ז אוח די סידור זי"ע
זדיני ק"ש דערציב אוח פי"ז. ובי"א אס חתכה שער של
עלמס וחצרה אחי"ב בראשה. ד"מ סי' שיג או"ו. וכביאו
העפי"ז אוח גי. שהי"ז אוח סי' :

(כא) **סעי'** ג. יש לזכר משמיעת קול זמר וכו' אפילו
פנייה. באר שבע. מ"א סק"ז. ר"ז אוח וי.
זי"ע שס אוח י"ז. חס"ל אוח וי. בן א"ח שס אוח י"ג.
ועיין לעיל אוח סי' :

(כב) **ש"ב** יש לזכר משמיעת קול זמר וכו'. עיין באה"ע
סי' כ"א פ"י א דקיל זמר אשה אים לעולם
אסור לשמוע אבל קול דיבורה שרי. מ"א שס. וכחז סתחסי"ס
דקיל דיבורה שרי אפילו באשה אים ואפילו בק"ש. וכי"כ ר"ז
אוח וי. ח"א כלל ד' אוח וי. וכחז דאפ"ס אסור לכון להנות
מדיבורה שרי אפילו בזגדים אסור לסתכל להנות עכ"ד.
ואין לסקסות מש"ס קדושין דף ע"א דאיתא שס קול
ערוס אפילו בשאילת שלומה אסור חירץ הרשב"א ז"ל קול
דיבור זה מה שהיא משיבט על שאילת שלומה גרע פסי.
כה"י על האכ"ע סי' כ"א. וכביאו באה"ע שס סק"א. וכי"כ
זי"ע שס אוח ד' וכביאו פרמ"ג ח"א זבה ססי' אוח וי.
וכי"כ ח"ר אוח סי'. ועיין ח"א בהגב"י :

(כג) **ש"ב** יש לזכר משמיעת קול זמר וכו'. כחז זי"ע
דקיי"ט ראוי וכוון לכל אשה כשרה יראה סי' זין
נשואה זין פנייה שלא השמע כל זמן שיש עמה אים רק
שפתייה יכיר נעוה וקולה לא ישמע כלל ועיקר שאולי יבא
האיש השומע לידו כרסור וסרסורי עזירה קשים מעזירה
כי לריכס לזכר שלא יכסלו בני אדם על ידה כדאמר רבי
יוחנן למדנו יראה חטא מבחולס ואל חשיבני מדכתיב וחשר
דבורה וברק זין אבינועס דעי"פ הדיבור שאני. ח"ר שס :
(כד) **ש"ב** יש לזכר משמיעת קול זמר וכו' בכל חלו
הדברים אין חילוק זין אשה נאה לכעורה
או זין בחורה לזקנה דגס של אשה כעורה או זקנה טפה
באשה ערוס וכן שערס או קילס דלא פלוג רבנן.
זי"ע שס. פתה"ד אוח א'. רי"ח אוח זי' זין א"ח שס
אוח י"ב ואוח י"ג :

(כה) **ש"ב** יש לזכר משמיעת קול זמר וכו'. סייונו
לכתחלה כמ"ס זב"י וכביאו דברי לעיל
אוח י"ד יעו"ש. והגס דמורים ז"ל בד"מ אוח זי' פליג
על מרן ז"ל וכחז דיש לאסור כיעו"ש. נראה מדלא הגיה
כאן בשי"ע דחזר בו וסודה לדברי מרן ז"ל דאין לחוש אלא
לכתחלה כמ"ס הפרמ"ג בח"א אוח וי. או י"ל דלא פליג
אלא אשיער וכיון דמרן ז"ל עלמו חזר בו בשי"ע ואסר
כמש"ל אוח י"ד ע"כ לא הגיה כלום כאן בשי"ע. ועיין בד"מ
שס ודו"ק, ועיין ח"ר אוח סי' :

(כו) **ש"ב** יש לזכר משמיעת קול זמר וכו' ואם הוא
יכול לכיון להפלתו בטעין שאינו שומע אוחס
ואינו משים לב אליה מותר ואין לו להפסיק קריאתו
זי' בשס כרי יוכה, וכי"כ עו"ה אוח סי', ר"ז אוח וי.
וכן בשעה שהיא שומע נשים מזמרות וא"א לו
למחות (סג)

שנקרא ערוס אין חילוק זין נשים אחרות לאשתו עכ"ד.
וכן עיקר :

(טז) **ש"ב** אבל בחולות שרדן לילך פרועות הראש
מותר ומדה לניעוה הוא שלא חלכס הבחולות
לשוק וסחורות קליעה שערן. מ"א סק"ג. ועיין ח"א
כלל ד' אוח סי' שכחז וז"ל וז"ע עכ"ס כיון שאין
מזוהרין לכסות שערן אס דומין לבחולות עכ"ל. וכראה כיון
שהאסור הוא משום כרסור אס הוא מגולה אסור לקרות
כנגדו אס דרכס לכסות :

(טז) **ש"ב** הגסה. וסי' השערות של נשים שרגילין
ללאח וכו' וכן הנשים של ערי אירופס
שרדן לילך חמוד פרועי ראש מותר לקרות כנגדן כיון
דכל הנשים דרכן בקר. זין א"ח שס. אבל לסתכל באשה
אחרת אפי' חוץ לזמנה אסור. ח"ר אוח סי' :

(ח"י) **ש"ב** שרגילין ללאח וכו' אוחס הנשים הבאות
מארצות שאין דרכן לגלותן למקום שרדן
לגלותן מותרין לגלותן אס אין דעתם לחזור. מהר"ס אלשקר
סי' ל"ה. מ"א סק"ד. סויב אוח זי'. אמנם צוהר פ' נשא
דף קכ"ה ע"ב כחמיר מאד בשער האשה שלא יראה ממנו
שס דבר לחולה וז"ל שס. ח"ר חזקיה חונכ"א (פ"י קללס
ופונס) ליחי על הסוא בר נש דשבק לאנתחיס דתחזי
משערס דרישא לבר. ודא הוא חד מאינון לניעוהא דביחא
ואתחא דאפיקה משערס דרישא לבר לאתחקנא זיב גרים
מסכנותא לביחא וגרים לנכסא דלא יתחשבון דדרה וגרים
מלס אחרת דשריא זביחא מאן גרים דא הסוא שערס
דאחזי מרישא לבר. ומס זביחא כאו כ"ש בשוקא וכ"ס חליפותא
אחרת וזגי"כ אשתך כנפן סוריס צירכתי ציתך. ח"ר יסודה
שערס דרישא דאתחא דאחגלייה גרים שערס אחרת
לאחגליה ולאפגמא לה. גי"כ זעיי"א אתחא דאפילו עסירי (פ"י
קירוח) דביחא לא יתמון שערס חד מרישא כ"ש לבר. היח
כמס בדכורס שערס הוא חומרס דכלא הכי נמי לנוקבא
פוק חמי כמה פגיומו גרים הסוא שערס דאתחא גרים
לעילא גרים לחתא גרים לבעלס דאחלפיי"א גרים מסכנותא
גרים מלס אחרת זביחא גרים דיסתלק חשיבותא מזככא רחמנא
לישזנן מחליפו דילהון, ועיד זעיי"א אתחא לאחכסי"א זיווי
דביחא ואי עזרה כן מה כתיב זי"ך כשחלי זיתיס מה
כשחלי זיתיס מה ז"ה דא זין זכחוו"א זין זקיי"ט לא
אחאזידו ערסוי וחדיר אשתכח זיב חשיבות יחיר על שאר
אילנין כך זכסא יסתלקון בחשיבו על שאר זני עלמא ולא
פוד אלא דבעלס מחצרך זכלא זברכאן דלעילא זברכאן
דלחא זעותרס זזנין וכזני זנין סה"ד סנס כי כן יבורך
גבר וכו' עכ"ל וכביאו ססוי"ב שס :

(יט) **ש"ב** זכסס. וכ"ש שער נכריה וכו', וכי"כ זש"ג דמותר
לכתחלה כדאיתא בזמנס פי' דשכח יולאס אשה
זחופי שער וכו' דלא כבאר שבע סי' ח"י שחולק עליו
וסאריך זדברי דיחוי מ"א סק"ה. י"א זכסג"פ. ובי"כ ססכמת
האחרונים להחיר כדברי הרמ"א ז"ל :

(ך) **ש"ב** וכ"ס שער נכריה וכו' פי' פאס נכריה שאינו

במגעל חדש שמא לא יבא למרתה אא"כ נסתה ללכת בו מאתמול שהוא לכדתה אבל איש מותר שאין מקפיד ב"כ. הגה ובשאר מלבושים אין לחוש אפי' באשה (כל זו): יד ויוצאת בחוטי יעזר בין שהם עשויים משערה או משער חברתה ואפי' משער בהמה וזבלבד שלא תצא זקנה בשל ילדה ולא ילדה בשל זקנה: פו היוצאת בקשר שעושיין לרפואת קיטוף עין הרע שלא ישלום שבמוך הקשור ומהודק באזנה ובמוך שבסנדלה הקשור בסנדלה

ובסנדל

בף החיים

ותציאו צידה. ר"ז שס. והוא מגמ' ועיין לעיל אוי' הין ודוק: (טו) **סעי'** פו. לרפואת קיטוף עה"ר וכו' דהוי קמיע מומחה ולא שייך בו שלפי ומחוי שאינו דבר על נוי. תו"ש או' כ"ד:

(ס) **ש"ס**. ומהודק באזנה. שנותנת ללובע ליחה של לוחת האוזן. רש"י לבי"ש:

(סא) **ש"ס**. ובמוך שבסנדלה. שמיחתו לתענוג. רש"י:

(סב) **ש"ס**. הקשור בסנדלה. וא"ל זיהא הקשר מהודק. הרא"ש. תו"ש או' כה:

(סג) **ש"ס**. הקשור בסנדלה. או בעקבה. מפני שמוך זה הוא לה כמו תכשיט ומלבוש שהרי הוא נמשש להגלת גופה כמו שאר מלבושים. ר"ז או' י"ז:

(סד) **ש"ס**. הסתומים מכל לדי. אבל אם הם פתוחים אפי' מול אחד איכא למיחש דלמא נפיל ואחי לאחויי. ב"י.

ולריך לקשרו שס. ר"ז שס:

(סה) **ש"ס**. אפי' אינו קשור וכו' דתו אין לחוש דלמא נפיל ואחי לאחויי. תו"ש או' כ"ו:

(סו) **ש"ס**. אפי' אינו קשור מותר. ומותר ליתנו לכתחלה בשבת. פור. וכתב ב"סו"ת להחיר במגעל שלנו ללאת

בתבן שצבוכו כמו במוך ואפי' בשבת יכול ליתנו לתבן או למוך בתוך המגעל ואינו מסופק בזה דלא כהגהת סמ"ק שכתב ל"ע אם ה"הקש. ב"ח והביאו העו"ת או' ט' וכתב ויש להקל לזורך קלת. אבל הר"ז או' י"ט כתב להחיר בפשיטות כדעת הסו"ת וכתב דאינו כמו המוך דאם המגעל סתום מכל לך מותר בלא קשירה ואם אינו סתום לריך קשירה:

(סז) **ש"ס** הגה. שלא יפול דם וכו' אבל אם מכוונת כדי שיבלע בו הדם ולא יפול הדם על צגדיה ויטנפס הוה

חוליו טיטוף ואסור כמ"ס סי' ש"ח סעי' י"ג ב"י ע"ז סק"י:

(סח) **ש"ס**. אפי' יש לו בית יד. דאיכא למיחש שמוא תטלנו עיי' בית יד מ"מ שרי דגם הבית יד מאיס. תו"ש או' כ"ח:

(סט) **ש"ס**. בפלפל ובגרגיר מלח וכו' פלפל אריך כותנת אשה צפיה שריחה רע וגרגיר מלח לרפואת חולי

שנים. רש"י ר"ז או' י"ט:

(ע) **ש"ס**. ובלבד שלא תתן לכתחלה וכו' דמחוי כאלו מערמת להוליא לר"ה שאין הכל יודעין שנותנת שס לריח

הפה. תו"ש או' ל' לב"ש:

(עא) **ש"ס**. ובלבד שלא תתן לכתחלה בשבת. לפי מ"ס התו' קאי גם אמוך שבאזנה ושבסנדלה ושהתקינה

לנדתה אבל אין נראה כן מדברי הרמב"ם בפ"ט ומדברי ר"ז בחלק י"א. ב"י. וכ"כ הב"ח בשם סמ"ג וסמ"ק דהא דקתני

ובלבד שלא תתן לכתחלה בשבת לא קאי אלא אסיפא ובגרגיר מלח ובכל דבר שתתן לתוך פיה אבל אמוך בתוך הסנדל דברי"ש

פשיטת דיכולה ליתן לכתחלה בשבת וכתב דכן הוא דעת הטור יעו"ש. וכ"כ

פתיע או' כ"ו:

(מח) **ש"ס**. שמוא לא יבא וכו' ושלפא ליה ואחיה לאחויי דא בר"ה:

(מט) **ש"ס**. ללכת בו מאתמול וכו' אפי' שעה אחת. גמ':

(נ) **ש"ס**. אבל איש מותר וכו' בין במגעל קרוע בין במגעל חדש. ב"ח סי' ש"ח. ר"ז או' ט"ו:

(נא) **ש"ס**. אבל איש מותר וכו' ואע"ג דבסי' ש"ח סעי' ד' מבואר דדבר הראוי לחיט ולחשה אסרו בו משום

לא פלוג שאני הכא דמגעל של איש אינו דומה למגעל של אשה ולהכי שפיר יש לחלק בין איש לאשה. תו"ש או' כ"ח.

(נב) **ש"ס** הגה. ובשאר מלבושים וכו' שהם קרועים או חדשים אף האשה מותרת ללאת בהם לפי שבדברים גדולים

שהם עיקר המלבוש אין חוששין בה שהשלפס מעליה. ר"ז או' ט"ו. ועיין לעיל או' א':

(נג) **סעי'** יד. יולאת בחוטי שער וכו' מפני שהנשים באים בהם ואינם חוללין בטבילה עד שנגזור שמוא תביאם

לר"ה. הרמב"ם פי"ט. א"ר או' ח"י. תו"ש או' כ"ב:

(נד) **ובתב** המס"ו או' ט' דמ"ש הש"ע יולאת בחוטי שער וכו' היינו באין קלועים תוך שערותיה ובקלועים

אף חוטי למר שרי כמ"ס סעי' א' עכ"ל והיינו לסתם הש"ע אבל כבר כתב שס בש"ע יש מי שאוסר וכתבו שס כי קן יש

להחמיר יעו"ש:

(נה) **כתב** בש"ג דמותר לאשה נשואה לגלות פאה נכרית שלה לא שגח אם היא עשויה משערותיה או משער

חבירתה דאין שער באשה ערוה אלא דוקא שערותיה המדובקים בצברה אבל לא בתלושים ועשויים לכסות שערותיה האחרות

ואע"ג דעבדה לקיטוט שתהא נראית בעלת שער עכ"ל. ד"מ או' ו' ולא דמי לחוטי למר שבראש הסו' ואף דהני שערות

מחוברין בדבר ויש בו משום חליה דשאני הכא דרך פאה נכרית הוא כמלבוש דאינה הולכת זולתה א"כ בשעת טבילה מניחתן

בביתה. פרישה או' י"ט א"ר שס. ומיהו עיין לקמן סעי' ח"י שאוסר ללאת בפאה נכרית ואפשר שיש לחלק ועיין לקמן או' ח"ן

ודוק. ועוד עיין בדברינו לעיל סי' ע"ה או' י"ט לענין דינא שכתבו דמותר לקרות נגד פאה נכרית יעו"ש:

(נו) **ש"ס**. או משער חברתה. שאינו דומה במראיתו לשער שלה. ר"ז או' ט"ו. ואפי' משער בהמה. ולא אמרינן

דמאים ואחי למשלפא ואחויי ד"ח בר"ה. גמ':

(נז) **ש"ס**. ולא ילדה בשל זקנה. דמחכו עלה ואחיה לשלופיה. ט"ז סק"ט. והמס"ו או' ט' כתב דתרווייהו טעמא

משום דמחכו עלה לפי' ב"י דגם זקנה בילדה מחכי עלה שאין ראוייה לה יעו"ש. וכ"כ הר"ז או' ט"ז. וכ"כ האחרונים:

(נח) **ל"א** תלא בפאה נכרית דהיינו קליעת שער הלובש שנותנת על שער כדי שתראה כבעלת שער הרבה שמוא

תחלנה מעל ראשה להראותה או שמוא תפול מעל ראשה

(נח)

במשנה ז' שס
ברייתא ח' שס ל"ז
ובבב"י ט' שס
ס"ד במשנה ובגמ'